

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/2/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123204944
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8123204944.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Kataríny Krochtovej v spore žalobcu: N. K., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XXXX/XX, XXX XX O., právne zastúpená JUDr. Igor. Šafranko, advokát, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448 proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpený Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice - mestská časť Staré mesto, IČO: 36 863 017, o primerané finančné zadost'učinenie 600,-Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11Csp/53/2023-110 zo dňa 29.09.2023, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I. a III.
II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol (cit.):
I. „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 100 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietla.
III. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ale len z prisúdenej sumy.“
2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 52 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“).
3. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 19.05.2023 domáhala primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 600 eur podľa ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a to z dôvodu, že predchádzajúcom spore, sp. zn. 29Csp/19/2022 bola ako spotrebiteľka úspešná. V konaní vedenom pod sp. zn. 29Csp/19/2022 sa žalobkyňa žalobou podanou dňa 03.02.2022 proti žalovanému domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vyslovenia 4 neprijateľných zmluvných podmienok. Z dokazovania vedeného súdom prvej inštancie vyplynulo, že strany sporu uzavreli dňa 17.06.2010 Zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 4 742 eur. Následne dňa 30.06.2022 bol vyhlásený rozsudok, ktorým súd prvej inštancie vyhovel žalobe len v časti dvoch neprijateľných zmluvných podmienok, a to pri poplatku za upomienku vo výške 23,24 eur a ohľadom dohody účastníkov zmluvy, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú spravovať podľa ust. § 262 Obchodného zákonník. Vo zvyšku žalobu zamietol. Tento rozsudok bol v dôsledku podaných odvolaní následne potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/46/2022-281 zo dňa 31.01.2023 a preto sa rozsudok súdu I. inštancie stal právoplatným dňa 18.03.2023.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zmluvu o úvere uzavretú medzi stranami sporu bolo potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ust. § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka. Následne s poukazom na právny rámec primeraného finančného zadosťučinenia uviedol, že základným predpokladom pre úspešné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa. V tejto súvislosti uviedol, že judikatúra sa v prípade nárokov uplatnených na primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. ustálila v tom, že základ tohto nároku je daný, pokiaľ bol spotrebiteľ spore pri uplatnení porušenia svojho práva ako spotrebiteľa úspešný. Zdôraznil, že jediným predpokladom ktoré sa pre úspešné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia vyžaduje je to, že spotrebiteľ úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. Vzhľadom na princíp právnej istoty zakotvený v čl. 2 ods. 2 CSP uviedol, že žalobkyňa ako spotrebiteľka bola v predchádzajúcom spore voči žalovanému úspešná, čo bolo jednoznačne preukázané aj rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o neprijateľnosti zmluvných podmienok, čo založilo základ nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal posúdením výšky primeraného finančného zadosťučinenia, pričom viedol, že pre jeho posúdenie je významné najmä to, o aké vážne porušenie práva spotrebiteľa išlo. Pri posúdení výšky je potrebné vychádzať z konkrétnych skutkových okolností, a taktiež prihliadať aj na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. V danom prípade vychádzal súd z konkrétnych okolností prípadu a skutočností, že zmluvné podmienky, ktoré boli súdom vyhlásené za neprijateľné, žalovaný v prípade žalobkyne neaplikoval. V tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu II. inštancie a uzavrel, že predmetné zmluvné podmienky prijaté v čase, kedy neexistovala jednotná právna úprava, ktorá by ich charakterizovala ako neprijateľné, za vážne porušenie práva spotrebiteľa zo strany žalovaného. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal súd prvej inštancie najmä z jeho účelu a uviedol, že spotrebiteľ môže dosiahnutie odradzujúceho účinku na dodávateľa aby nepoužíval neprijateľné zmluvné podmienky získať aj podaním podnetu na správne konanie, ktoré by v prípade žalovaného bolo v právomoci NBS. Pokiaľ však spotrebiteľ túto možnosť nevyužil, potom mal súd za to, že jeho cieľom bolo v skutočnosti získanie majetkového prospechu. Zároveň vo vzťahu k rozhodnutiam o priznávaní finančného zadosťučinenia predložených žalobkyňou súd prvej inštancie poukázal aj na to, že v súčasnosti existujú viaceré rozhodnutia aj Krajského súdu v Prešove, v rámci ktorých bolo priznané aj primerané finančné zadosťučinenie vo výške od 50 do 100 eur. Taktiež súd prvej inštancie nepovažoval argumenty žalobkyne o stresovom vypätí spojenom so súdnym konaním za adekvátne, nakoľko táto sa nezúčastnila ani pojednávania. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody rozhodol tak, že žalobkyňu priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur, t.j. po 50 eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku a v prevyšujúcej časti žalobcu zamietol. Námietku premlčania vznesenú žalovaným považoval za nedôvodnú a v celom rozsahu sa stotožnil s argumentáciou žalobkyne. Uviedol, že rozhodnutia na ktoré žalovaný v súvislosti so začiatkom plynutia premlčacej doby poukázal sa týkali celkom iného nároku, a to nároku na ochranu osobnosti. Trojročná premlčacia lehota v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka tak začala plynúť až právoplatnosťou súdneho rozhodnutia vydaného v základnom konaní, a teda v tomto prípade začal plynúť až od 19.03.2023.

5. O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Konštatoval, že výška prisúdenej istiny závisela od úvahy súdu, a preto súd vychádzal zo záveru, že žalobca bol v spore úspešný a priznal mu nárok na plnú náhradu trov konania, ktorý bude závisieť od výšky prisúdenej istiny. Zároveň uviedol, že nevzhliadol, žiaden dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

6. Proti výroku I. a III. rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktoré odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Namietal nesprávnosť právneho posúdenia súdu prvej inštancie vo vzťahu k okamihu začatia plynutia premlčacej doby. Uviedol, že nie je možné stotožniť sa s názorom, že nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia sa začína premlčovať až okamihom právoplatnosti súdneho rozhodnutia vydaného v základnom konaní, a zároveň uznať, že tak nárok na určenie porušenia práva alebo povinnosti na úseku ochrany spotrebiteľa, ako aj nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia možno uplatniť v jednom súdnom konaní. V tejto súvislosti odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/107/2021 zo dňa 28.02.2023. Uviedol, že ak by právoplatnosť rozsudku vydaného v základnom konaní bola podmienkou pre zaplatenie zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v prípade sporu, v ktorom by oba takéto nároky boli uplatnené súčasne by v rozhodujúcom čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie

pre priznanie satisfakčného nároku ešte nemohla byť splnená predmetná podmienka právoplatného sporového úspechu spotrebiteľa. Právny názor o premlčaní satisfakčného nároku až od právoplatnosti rozsudku o porušení spotrebiteľského práva považoval žalovaný naďalej za nesprávny, a to najmä pre jeho rozpor s ustáleným prístupom k posudzovaniu premlčania takých nárokov, ktorých premlčanie má byť závislé výlučne od objektívnych skutočností, medzi ktoré patrí aj nárok podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. ak by tento nárok bolo potrebné považovať za správny znamenalo by to podľa názoru žalovaného skutočnosť, že začiatok plynutia premlčacej doby by sa stal závislým na subjektívnom rozhodnutí spotrebiteľa iniciovať súdne konanie, v ktorom uplatní porušenie práva alebo povinnosti. V takomto prípade by došlo k nepripustnému posunutiu začiatku premlčacej doby, a to prakticky neobmedzene, čo by bolo v rozpore so zákonným imperatívom o premlčovaní všetkých majetkových práv, čo by mohlo viesť k následku, že premlčacia doba v prípade primeraného finančného zadosťučinenia by nezačala plynúť, kým by spotrebiteľ nepodal žalobu z porušenia spotrebiteľského práva. S poukazom na právnu náuku a literatúru uviedol, že premlčanie sa má počítvať už od vzniku dlhu. Podľa názoru žalovaného nemôže podmienka úspešného uplatnenia porušenia povinnosti alebo práva predstavovať takú právnu skutočnosť, na ktorú by bolo možné viazať plynutie premlčacej doby. Žalovaný mal za to, že žalobkyni nebránilo nič v tom, aby žalobu o zapltenie primeraného finančného zadosťučinenia podala ešte v trojročnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť okamihom porušenia povinnosti zavedenej na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný zastával názor, že v danom prípade neexistovala žiadna právne relevantná prekážka, ktorá by objektívne vylúčila možnosť podania žaloby o primerané finančné zadosťučinenie v mantineloch ust. § 101 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že keďže v základnom konaní bol porušením povinnosti nedostatok určitého konkrétneho obsahu zmluvy o splátkovom úvere, rozhodujúcim okamihom pre posudzovanie premlčania mohlo byť len jej uzavretie. Premlčacia doba podľa názoru žalovaného by tak aj s odkazom na judikatúru začala plynúť odo dňa 18.06.2010 a skončila by uplynutím troch rokov. Zároveň opätovne poukázal na rozhodnutia, ktoré boli predložené aj v konaní pred súdom prvej inštancie, v ktorých boli sformulované právne závery vo vzťahu k najbližšiemu právnemu inštitútu, ktorým je nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku nijako nevysporiadal s predloženými závermi, a nereagoval na obranu uplatnenú žalovaným v priebehu prvoinštančného konania. V závere viedol, že napadnutý rozsudok v otázke premlčania satisfakčného nároku odporuje pravidlu vymedzenému ust. § 101 Občianskeho zákonníka. Zároveň zdôraznil, že extenzívny výklad súdu prvej inštancie nie je ani v súlade s požiadavkou eurokonformity a v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-40/08. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v jeho napadnutej časti a to tak, že žalobu zamietne a zaviazže žalobkyňu na náhradu trov odvolacieho ako aj prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

7. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že súd prvej inštancie sa vo svojom odôvodnení dostatočne vypořiadal s námietkou premlčania nároku na primerané finančné zadosťučinenie, pričom uviedla, že podľa jej názoru sa tento nárok premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. späť s úspešným uplatnením porušenia práva v podobe právoplatného rozhodnutia súdu a preto až momentom úspešného uplatnenia je „conditio sine qua non“ pre súdne uplatnenie tohto nároku. V nadväznosti na uvedené poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2C0/137/2016-71, pričom námietku premlčania vznesenú žalovaným považovala za špekulatívnu. Vo vzťahu k analógii s odkazom na ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka uvidla, že nie je možno svojvoľne aplikovať ustanovenie o ochrane osobnosti na inštitút primeraného zadosťučinenia. V zásade mala žalobkyňa za to, že je potrebné uplatňovať gramatický výklad s poukazom na formálno-systematický výklad ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

8. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

12. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

13. Z obsahu podaného odvolania vyplývalo, že žalovaný namietal nesprávnosť právneho posúdenia súdu vo vzťahu k okamihu začatia plynutia premlčacej doby pri inštitúte primeraného finančného zadosťučinenia. Nestotožnil sa so záverom súdu, že premlčacia lehota začala plynúť až právoplatnosťou súdneho rozhodnutia vydaného v základnom konaní o porušení práva alebo povinnosti dodávateľa v zmysle predpisov o ochrane spotrebiteľa.

14. V danej právnej veci mal odvolací súd za preukázané, že rozsudkami Okresného súdu Prešov č. k. 29Csp/19/2022-140 zo dňa 30.06.2022 a Krajského súdu v Prešove č. k. 17CoCsp/46/2022-281 zo dňa 31.01.2023 došlo k určení dvoch neprijateľných zmluvných podmienok, a to podmienok uvedených v zmluve o splátkovom úvere zo dňa 17.06.2010 v časti I. článok I. Základných podmienok - Poplatku za upomienku vo výške 23,24 eur a taktiež aj dojednania o dohode o aplikácii Obchodného zákonníka. Tieto rozsudky nadobudli právoplatnosť, a odvolací súd sa stotožnil s tvrdením, že v danej veci základ nároku je daný. V danom prípade bol teda naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, ktorý umožňoval žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

15. Odvolací súd je toho názoru, že spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie len v prípade vzniku ujmy, ale už aj vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práva spotrebiteľa vzniknúť mohla. Samotné vyvolanie stavu žalovaným, na základe ktorého by žalobcom ako spotrebiteľom ujma mohla vzniknúť, je jedným z predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Spotrebiteľ nie je povinný odôvodňovať vzniknutú ujmu a stav právnej neistoty, prípadne uvádzať iné skutočnosti týkajúce sa nároku na primerané finančné zadosťučinenie bezprostredne v konaní, v ktorom bolo vyslovené porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už čo i len hrozba vzniku ujmy. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy.

16. Ani analogicky nemožno aplikovať ustanovenie § 13 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže Zákon o ochrane spotrebiteľa žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva, spôsobom ktorým môže privodiť ujmu spotrebiteľovi je potrebná určitá intenzita.

17. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie v otázke premlčania nároku, nakoľko jediným predpokladom na uplatnenie tohto nároku je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a

osobitnými predpismi. Otázka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu uplatnenia nároku na primerané finančné zadosťučinenie bola vysvetlená v rozhodnutí NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016 alebo 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019. Nielen judikatúra Najvyššieho súdu, ale aj Zákon o ochrane spotrebiteľa v ustanovení § 3 ods. 5 poslednej vety výslovne stanovuje, že jedinou podmienkou pre priznanie finančného zadosťučinenia je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.

18. V prejednávanej veci začala premlčacia doba na uplatnenie tohto nároku nemohla začať plynúť skôr, než dňom nasledujúcim po právoplatnosti rozhodnutia. Až moment „úspešného uplatnenia“ je *conditio sine qua non* (nevyhnutný predpoklad) pre súdne uplatnenie tohto nároku. Podľa právnych úvah žalovaného by nárok na primerané finančné zadosťučinenie bol premlčaný skôr, ako vôbec by takéto porušenie bolo judikované alebo zistené, resp. by došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, Počiatok plynutia teda vôbec nie je závislý na subjektívnom rozhodnutí spotrebiteľa. V prejednanom spore rozhodnutie Okresného súdu Prešov č. k. 29Csp/19/2022 zo dňa 30.06.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 17CoCsp/46/2022 zo dňa 31.03.2022 nadobudli právoplatnosť 18.03.2023. Počnúc nasledujúcim dňom, t. j. 19.03.2023 mohla žalobkyňa svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatniť na súde. Žalobcovia podali na súde žalobu dňa 19.05.2023, čo znamená, že žaloba bola podaná v zákonom stanovenej trojročnej premlčacej dobe, a preto námietka premlčania prednesená žalovaným nie je dôvodná.

19. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

20. Z hľadiska výšky priznávaného primeraného finančného zadosťučinenia musí byť odôvodnenie priznanej výšky presvedčivé. Výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá však nemôže byť svojvoľná. Pri jej stanovení je potrebné vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, okolností tak na strane žalobcov ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv, povinností, z okolností tak na strane žalobcov ako aj žalovaného, okolností za ktorých k porušeniu práv došlo. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odrazujúceho prostriedku ochrany. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a túto súd určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná na základe subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

21. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy, ktorá hrozila žalobcom. Priznaná suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcom ako spotrebiteľom satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Odvolací súd má za to, že žalobcovia úspešne uplatnili svoje práva v predchádzajúcom konaní. Je bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy, nemožno sa pri určení výšky finančného zadosťučinenia striktno držať ujmy, ktorá im objektívne hrozila. Vzhľadom na porušenie práva spotrebiteľa dodávateľom je priznaná výška finančného zadosťučinenia, určená súdom prvej inštancie vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu, primeraná.

22. Odvolací súd je presvedčený, že priznaná suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytne žalobkyni ako spotrebiteľke satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Zároveň sa odvolací súd stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, keď pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia zohľadnil aj rozhodovacia prax Krajského súdu v Prešove, a taktiež prihliadol aj na tvrdenia o stresovom vypätí, ktoré sú nepochybne so súdnym konaním spojené. Primerané finančné zadosťučinenie priznané vo výške 100 eur považoval aj odvolací súd za advekátne.

23. Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti má aj odvolací súd za to, že súdom prvej inštancie priznaná výška finančného zadosťučinenia je primeraná, zohľadňuje všetky okolnosti a osobitosti predmetného prípadu a vo vzťahu k žalovanému bude pôsobiť dostatočne odradzujúco, pričom na strane žalobcu nebude plniť funkciu finančného obohatenia, či majetkovej škody.

24. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. ako vecne správne potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v rozsahu 100%. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).